

РЕШЕНИЕ

№ 11042

гр. София, 08.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2575** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Ситнилска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на „БИЛЛА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник адв. Г. Д. против решение № 4593/15.10.2023 г., постановено по НАХД № 20231110211966/2023 г. по описа на Софийския районен съд. Наведени са доводи за неправилност на обжалвания съдебен акт поради нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Оспорва се изводът на Софийския районен съд за осъществена нелоялна търговска практика. Твърди се, че информация за цените на опаковките е била налична в проверявания обект, респ. не е налице първата необходима законова предпоставка от фактическия състав на нелоялната заблуждаваща търговска практика по чл. 68е, ал. 1 ЗЗП - в случая е предоставена съществена информация относно цените на опаковките. Сочи се, че законът не посочва конкретни средства за комуникация, а единствено държи сметка за това, че квалифицирането на практиката като нелоялна по смисъла на чл. 68е от ЗЗП изисква тя да не предоставя съществена информация, необходима на средния потребител да вземе търговското решение дали да закупи или не дадена стока. Т.е. съставомерен е фактът на непредоставянето на информация, респ. предоставянето на такава независимо по какъв начин и чрез какво

средство, дисквалифицира поведението на търговеца като неправомерно. В случая съществената информация е била предоставена от служител на търговеца, като именно поради дадената от него информация, потребителят/контролният орган е взел търговското си решение да не закупи процесния артикул, т.е. не е бил въведен в заблуждение чрез непредоставяне на информация. Не е налице премълчаване на необходимата информация от страна на Билла, респ. не е изпълнен фактическият състав на заблуждаващата търговска практика по смисъла на чл. 68е. ал. 2, предл. първо от ЗЗП. Претендира се отмяна на обжалваното решение, ведно с измененото с него наказателно постановление и присъждане на сторените разноски.

От „БИЛЛА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД чрез пълномощник адв. Д. е депозирана и частна жалба против определение № 4455 от 29.12.2023 г., постановено по същото дело, с което е оставено без уважение искането за изменение на постановеното по делото решение № 4593/15.10.2023 г. в частта за разноските. В нея се твърди, че разрешаването на въпроса за законосъобразността на наказателното постановление в хипотезата, когато районният съд е изменил наказателното постановление (чл. 63, ал. 7, т. 4 от ЗАНН), се включва в приложното поле на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН и жалбоподателят има право на присъждане на разноски. Препращането в чл. 63, ал. 3 от ЗАНН към АПК е относно реда за присъждане на разноските. Отделно от това е посочил, че нормата на чл. 143 от АПК, озаглавена "Отговорност за разноски", не урежда хипотеза на присъждане на разноски в полза на подателя на жалбата при изменение на оспорения административен акт. Изменението на акта, респ. на наказателното постановление не може да се приравни на неговата отмяна, която именно е регламентирана в чл. 143, ал. 1 от АПК. След като в случая е налице липса на регламентация в АПК относно разноските при частична отмяна, респ. изменение на акта, приложение следва да намери ГПК въз основа на препращането от чл. 144 от АПК. Противното схващане означава жалбоподателят да бъде лишен от правото да му бъде възстановен от ответния административен орган размера на направените разноски в съдебното производство, съразмерно с уважената част от жалбата. Изложени са и аргументи относно дължимия размер на претендираните разноски.

Ответната страна по касационната и частната жалба - Директорът на Регионална дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград към ГД „Контрол на пазара“ при Комисията за защита на потребителите, чрез процесуалния си представител адв. К., изразява становище за тяхната неоснователност по съображения подробно изложени в депозираните по делото писмен отговор и писмено становище.

Представителят на Софийската градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната и частната жалба.

Административен съд София - град, XIX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната и частната жалби са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ – подадени са срещу актове, които могат да бъдат оспорени пред АССГ, от лица, легитимирани да го направят /по арг. от чл. 210, ал. 1 АПК за касатора и чл. 144 АПК, вр. чл. 248, ал. 1 ГПК за частния жалбоподател/. Спазени са и преклузивните срокове за това.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА по

следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е наказателно постановление № 0022093/24.07.2023 г., издадено от директора на Регионалната дирекция за областите София, Софийска, Кюстендил, Перник и Благоевград към Главна дирекция „Контрол на пазара“ към Комисия за защита на потребителите, с което за нарушение на чл. 68е, ал. 2, предл. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, ар, чл. 68в от Закона за защита на потребителите (ЗЗП) на „БИЛЛА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД е наложена „имуществена санкция“ в размер на 7500.00 лв. /седем хиляди и петстотин лева/.

Въз основа на събраните по делото доказателства, от фактическа страна е установено, че на 09.02.2023 г., след подаден сигнал от потребител, е извършена проверка по спазване изискванията на ЗЗП в търговски обект - магазин № 1071, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „БИЛЛА БЪЛГАРИЯ“ ЕООД. На място е установено, че на топла и студена витрина се предлага богат асортимент от хранителни продукти, за всеки от които е обявена цена за килограм или брой. Осъществена е контролна покупка при произволен избор на изложения продукт „кюфте на скара“, който е поставен в хартиен плик. От студената витрина инспекторите от КЗП поискали от служителя на обекта да бъде опакован в идентичен плик продукт от типа „пилешко руло с топено сирене-пане“, което им е отказано с обяснението, че артикулите в студената витрина се продават само в пластмасова кутия, за която се маркира допълнителна такса от 0.20 лв. Отказът е мотивиран с наличието на вътрешни правила, които указвали кои от изложените продукти в насипно състояние не може да бъдат поставяни в плик. Служителите от екипа на КЗП установили липсата на поставена на студена и топла витрина информационна табела или друг знак, индикиращ на забрана за конкретни, обявени за продажба, артикули, да бъдат поставяни в плик по избор на потребителя. За резултатите от предприетата проверка, в присъствието на управителя на стопанисващия обекта търговец е съставен констативен протокол № К-2756114 от 09.02.2023 г., в който е документиран опитът за осъществяване на покупка на подобрения продукт в изискуемата от клиента опаковка, както и отказът на служителя на дружеството да удовлетвори искането му.

Въз основа на това инспекторите от КЗП приели, че липсва предварителна информация, чрез която още преди да направи своя избор, потребителят да се информира, че задължително ще заплати един или няколко броя кутии, в които без да има право на избор, ще му бъдат поставени избраните от него хранителни продукти.

На 16.03.2023г. старши инспектор в РД - София на КЗП съставил АУАН № 002209/16.03.2023 г., за извършено нарушение на чл. 68е, ал. 2, предл. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП, който е връчен на упълномощен представител на дружеството - нарушител. Впоследствие, на 24.07.2023 г. въз основа на така съставеният АУАН е издадено обжалваното наказателно постановление № 002209.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаване правото на защита на нарушителя. Изрично е обосновал извода си, че не са налице нарушения относно законовите изисквания за

съдържанието на АУАН и наказателното постановление. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност. Обосновал е доводи, че определеният размер на санкцията е прекомерно завишен, предвид липсата на отегчаващи вината обстоятелства и данни за трайно неправомерно поведение на санкционираното юридическо лице, поради което е намалил размерът на административното наказание имуществена санкция от 7 500 лева на 2000 лева.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Настоящият състав изцяло кредитира събраните в хода на въззивното производство писмени доказателства, доколкото същите са логични, последователни и непротиворечиви. По делото не са събрани доказателства, които да оборват установената в наказателното постановление фактическа обстановка. Такива не бяха представени и в касационното производство.

Касационната инстанция напълно споделя мотивите на Софийския районен съд, които са подробни и обосновани. Съдът се е произнесъл по наведените от жалбоподателя доводи, извършил е служебна проверка за законосъобразността на издаденото наказателно постановление и наличие на съществени процесуални нарушения в производството /каквито не са установени/.

В нормата на чл. 68в от ЗЗП е поместена абсолютна забрана за предприемане на нелоялни търговски практики. Чл. 68г от ЗЗП очертава дефинитивно хипотезите на упражнявани от страна на търговец спрямо потребител нелоялни практики, като съгласно буквата на закона такива са противоречащите на изискването за добросъвестност и професионална компетентност, както и променящите или създаващите възможност за съществена промяна в икономическото поведение на средния потребител, когото засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата и потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. В кръга от нелоялни практики законодателят е включил още и заблуждаващите и агресивните такива (арг. от чл. 68г, ал. 4 от ЗЗП). Търговската практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация, която я прави подвеждаща, или когато по някакъв начин, включително чрез цялостното ѝ представяне, заблуждава или е в състояние да въведе в заблуждение средния потребител дори и ако представената информация е фактически точна относно съществените за стоката обстоятелства, и има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение, което той не би взел без използването на търговската практика. Според чл. 68е, ал. 2 от ЗЗП за търговска практика се приема и заблуждаващата такава, при която чрез премълчаване, имайки предвид елементите и характеристиките на съответната стока търговецът прикрива съществена информация, необходима на средния потребител в зависимост от ситуацията за вземането на търговско решение, или я предоставя по неясен, неразбираем или двусмислен начин, или не я предоставя своевременно, или при която търговецът не посочва своята истинска търговска цел, ако тя не се разбира от контекста има за резултат или е възможно да има за резултат вземането на търговско решение от средния потребител, което той не би взел без използването на търговската практика.

Констатираното от административния орган поведение на търговеца да изисква задължително заплащане на стоки /пластмасови кутии/, които не са поискани от

потребителя, представлява дейност свързана с насърчаването и продажбата стока на потребителите и като такава представлява търговска практика по смисъла на §13, т.23 от ЗЗП.

От мотивите на наказателното постановление на база фактически установеното и неоспорено от касатора, настоящият състав обосновава извод, че търговецът използва заблуждаваща нелоялна търговска практика. В случая е налице такава практика, изразена чрез изискване за плащане на услуги, които няма данни да са поискани от потребителите. Установената нелоялна търговска практика да се задължават потребители да плащат стока, която не им се предоставя и те не са поискали, а плащането е задължително, по причина, че цената на опаковката се калкулира при заплащане на тоталната цена на покупките поставя потребителя в зависимо положение, при което същият е изнудван да плати това, което не иска и не получава.

С оглед на това правилна е дадената от административно наказващия орган квалификация на осъществените от търговеца действия като нелоялна заблуждаваща търговска практика по см. на чл. 68е, ал. 2, предл. 1, вр. ал. 1, вр. чл. 68г, ал. 4, вр. чл. 68в от ЗЗП.

По посочените съображения, касационният съд приема, че при постановяването на обжалваното решение не са допуснати нарушения на закона, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, поради което решението следва да бъде оставено в сила.

Неоснователна е и депозираната от „БИЛЛА БЪЛГАРИЯ“ЕООД частната жалба срещу определение №4455/29.12.2023 г., с което е оставено без уважение искането за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските.

В разпоредбата чл.63д от ЗАНН изрично е уредена възможността за присъждане на разноски в административнонаказателните производства. Съгласно чл.63д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Процесуалният ред в случая, по силата на препращащата разпоредба на ЗАНН, е този по чл.143, ал.1 от АПК, която гласи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаградението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая обаче, изходът на спора не е отмяна на оспореното наказателно постановление, напротив установено е извършено административно нарушение, за което е повдигнато обвинението, като е намален размерът на санкцията, определена от административнонаказващия орган.

Ето защо, неоснователно е възражението на частния жалбоподател, че следва субсидиарното прилагане на ГПК по смисъла на чл.144 от АПК. В този смисъл настоящата касационна инстанция намира за правилен извода на първоинстанционния съд, че производството по ЗАНН пред районния съд се развива по реда на НПК, а чл.189, ал.3 от НПК гласи, че когато подсъдимият бъде признат за виновен, съдът го осъжда да заплати разноските по делото, без значение дали впоследствие наложеното му наказание е било изменено (намалено, увеличено и т.н.), релевантно е единствено дали е признат за виновен да е извършил инкриминираното деяние.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XIX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №4593 от 15.10.2023 г., постановено по НАХД № 20231110211966/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСТАВЯ В СИЛА определение №4455 от 29.12.2023 г., постановено по НАХД № 20231110211966/2023 г. по описа на Софийския районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.